

Про мого вчителя

Минуло 10 років, як не стало голови Марківського районного суду Євгена Вікторовича Ченакала. Він обіймав цю посаду 25 років.

У ті часи посада судді була виборною, і Є.В. Ченакал 5 разів обирався прямим голосуванням громадян. Жодні вибори не ставили під сумнів професійність та порядність цього судді. Його поважали пересічні громадяни Марківського району, районне керівництво, керівництво та судді Луганського апеляційного суду і навіть особи, котрі по кілька разів були позбавлені волі за вироком судді Ченакала.

В 1994 році Євген Вікторович вийшов у відставку. У цей же період законодавча та виконавча влада вирішила реформувати судову систему України. З цією метою за минулі роки було прийнято три закони України «Про судоустрій...» і дуже багато інших законів. Результатом реформ, вважаю, стало те, що судова система держави набула слави однієї з найкорумпованіших у світі. Мені здається, цього факту Україна заперечувати не може. Вимоги з боку населення щодо чесності, порядності, професійності суддів стали викликами у багатьох діючих служителів Феміди почуття роздратування та сарказму.

Такі ж домінуючі почуття у цьому питанні оволоділи душами та розумом великої кількості пересічних громадян. Тому чиновник, і суддя також, які не в корупційній системі, які не беруть «на лапу», які не дбають про власний шкурний інтерес та ще, не дай Боже, намагаються виконувати роботу у відповідності з вимогами законів держави, викликає у корумпованого чиновника в кращому випадку приховане почуття презирства з відтінком співчуття, а у гіршому – приховану, а інколи й непри-

ховану агресивну ненависть.

До чого і для кого все це написано? Тільки для того, аби ствердити та нагадати односельцям, що позиція Євгена Вікторовича Ченакала протягом його 25-річної діяльності як голови Марківського районного суду та як діючого судді відповідала і у той, й у цей час найвищим вимогами чинного тоді й зараз законодавства України. Немає у мене теж сумніву, що його діяльність відповідала також найвищим вимогам про відправлення правосуддя будь-якої європейської держави як тоді, так і нині. Стверджую так тому, що 28 років поспіль знав Євгена Вікторовича і не тільки спілкувався з ним майже щодня, але й працював з ним, навчався у нього, звертався до нього за порадами.

Наслідком цих взаємодій мною професіями прокурора, слідчого, адвоката та судді. А в його дружини Емми Львівни я навчився азам нотаріату. В 21-річному віці лише за три місці, навчаючись на 2 курсі заочного юридичного інституту, оволодів професією нотаріуса до рівня спроможності самостійного виконання його обов'язків. Це бездоганно робив протягом трьох років до переходу на роботу помічником прокурора Марківського району.

Ще одне. За понад 30-літній стаж роботи я познайомився з багатьма суддями інших районів, Луганського апеляційного суду, знав їхні професійні, ділові якості. Життя примусило відслідковувати їхній життєвий шлях у минулі буремні роки. Маю підстави стверджувати, що Євген Вікторович Ченакал був одним з кращих профе-

сіоналів області, а, можливо, й найкращим. Чому так стверджую? Тому, що був свідком його поведінки у найскрутніших тривалих стресових ситуаціях, котрі вимагали надлюдської витримки без втрати контролю та професійних якостей. І поведінка Євгена Вікторовича була бездоганна. Я досі не впевнений, що сам зміг би витримати такі перенавантаження.

Спостерігав я за ним і в ситуації, коли звання чоловіка, «мужика», батька вимагало радикальних дій, як кажуть у народі, набити винуватому морду. До застосування фізичної сили Євген Вікторович ніколи не вдавався. Та словесно так відчитав «солідну, дуже високого для пересічних громадян районного рівня посадову особу», що вона була схожа на мокре кошеня після купання у ванні. Цю людину зігнуло у поясниці й колінах від сорому, вона не прохала, а благала вибачення.

В багатьох суддів, і в мене в тому числі, ці якості не були сталими. Багато суддів потихеньку зрадили принципам заради власного зиску. Всіх їх не можна порівнювати з Євгеном Вікторовичем, вони не були суддями або перестали ними бути.

Загальна мета цієї статті нагадати старшому поколінню та повідомити молодим людям, які народилися після 1994 року, що був в історії Марківського району та в історії незалежної України час, коли судді виконували свої обов'язки щоденно і у відповідності до вимог закону.

У народі кажуть: працював сумлінно. Таку роботу від імені судової гілки влади України протягом 25 років одноосібно виконував голова Марківського районного суду і діючий у той час щоденно суддя Євген Вікторович Ченакал. Період його роботи на

посаді судді в історії району по закону належить вважати епохою судді Ченакала. Адже його робота була спрямована тільки на благо кожного жителя території Марківщини й держави України взагалі.

Суддя Ченакал володів моральним правом, правотою, коли у свій час не зрадив звання судді навіть за великі гроші. За ним же залишилося моральне право і правота під час розквіту корупції у судовій системі України. Вже на цей час всім зрозуміло, заради майбутнього своїх дітей корупцію і все пов'язане з нею необхідно знищити. Знищити те, чого не допускав взагалі у своїй діяльності Є.В. Ченакал. А здатність на безпомилкові вчинки, безпомилковість яких буде встановлена через 10, 20, 30 років незважаючи на часті принципові зміни у державі та поведінці людей, свідчить про мудрість цієї особи.

Покійний Євген Вікторович Ченакал був не тільки суддею-професіоналом вищого гатунку, й справді дуже мудрою людиною. Вічна світла пам'ять та глибока повага голові Марківського районного суду і моему мудрому вчителю Євгену Вікторовичу Ченакалу!

**Віктор КІСІЛЬ,
суддя Марківського
району у відставці та
вдячний учень**